

DE ROOS

door CATH. W. ECK.

De kleine Rika van den tuinman was erg ziek, ze had longontsteking, en nu moest ze dagen lang in haar bedje blijven, en dat terwijl het voorjaar was, de struiken en bloemen bloeiden en de zon zoo heerlijk scheen. Het grootste gevaar was gelukkig geweken, had de dokter gezegd, maar Vader en Moeder moesten nu juist heel voorzichtig met haar zijn en vooral oppassen dat ze geen kou vatte, want de koorts wilde nog maar niet wegblijven.

Op het tafeltje bij haar bedje stond een pot vergeet-mijnietjes; die had ze van Dora van den dokter gekregen, waar haar Vader tuinman was. Ook had Dora haar een plakboek gebracht en een heele doos met plakplaatjes. Zoo, in haar bedje liggend, kon Rika de plaatjes knippen, en Moeder plakte ze voor haar in het boek waar ze erg veel plezier in had. Toen het vol geplakt was, was het net een prentenboek.

Nu ook lag Rika stil in haar bedje met haar handje in dat van Moeder, toen er werd gebeld. Het was Dora, die van haar Moeder een mandje eieren had gekregen om aan Rika te brengen.

De kleine zieke vond het natuurlijk heel prettig als er eens een meisje bij haar kwam, en nu was ze dan ook blij Dora te zien.

„Mijn kleine meid wordt maar wat verwend,” zeide Rika’s Moeder, „nu weer zulke heerlijke verse eieren.”

„Ze zijn van onze eigen kippen, juffrouw,” sprak Dora, „maar wil Rika de eieren nu ook eten?”

„Ja zeker, want ze is een zoet meisje, en als ze niet eet, kan ze ook niet flink worden, is het wel Rika? Ik klop de

eieren, en doe er wat melk en suiker bij en zoo gebruikt Rika ze; dat vindt ze wat lekker!"

„Zeg eens, Rika," vervolgde Dora, „de eerste roos in mijn tuintje is opengegaan. En ze is zoo prachtig, 't is een heel donker roode, en ze is nog niet heelemaal open, zie je, dan zijn ze juist zoo mooi. Wat vind ik het jammer dat jij haar nu niet kan zien."

„Maar waarom heb je haar dan niet voor mij meegebracht?" vroeg Rika.

„Voor je meegebracht? 't Zou toch zonde zijn om haar af te plukken, en dan, ik houd haar zelf zoo graag."

„Foei Rika," zeide de Moeder, „je mag niet zoo onbescheiden zijn. Kijk eens, je hebt pas zulke lekkere eieren gekregen van Dora, nu moet je tevreden zijn; als je beter bent, zul je nog wel eens rozen zien ook, dan zijn er nog veel meer open."

„Maar ik had nu toch zoo graag de roos gehad," zeide het zieke meisje, en tranen kwamen haar in de lieve kijkers.

„Ja, maar die kan ik je toch niet geven," zeide Dora, „ik zeg je toch dat ik het veel te jammer vind om ze af te plukken. 't Was goed als ik er meer had, maar ik heb er zelf maar één. Hoe kan ik die dan aan jou geven? Maar nu moet ik naar huis, ik kom weer gauw terug, om je wat lekkers te brengen, hoor? Dag juffrouw, het beste met Rika."

Weg was Dora en ze holde naar huis.

„Dat moest je niet zoo vragen aan Dora, van die roos," sprak de Moeder, toen het meisje weg was. „Mevrouw van den dokter is toch al zoo goed voor ons, en wat moet ze er nu wel van denken, dat mijn kleine meisje zoo maar om die roos vroeg."

„Nu Moeder, ik had haar zoo graag gehad, en in mijn roos zijn nog heelemaal geen knoppen, dat hebt u gisteren zelf gezegd!"

„Welnu, als je beter bent, dan krijg je van mij een rozenstruik in een pot met bloeiende rozen er aan, is dat goed?"

„Hè ja, Moeder, daar zal ik blij mee zijn!" riep Rika.

„En nu moet je wat gaan slapen, want daar moet je ook

beter van worden, heeft de dokter gezegd. Ik ga dus weer aan mijn werk, dan kan je hier rustig liggen. Dag schat!"

„Dag Moes.”

Dora van den dokter was inmiddels thuisgekomen.

„Wel”, zei Moeder, „hoe ging het met Rika?”

„Ze was veel beter Moeder, en juffrouw Pronk liet U wel bedanken voor de eieren. Ze klutst ze, en dan krijgt Rika ze met melk en suiker. Dat vindt ze heel lekker. Maar weet U wat Rika me vroeg?”

„Nu?”

„Ik vertelde U toch van morgen, dat die roos was opengestaan in mijn tuintje; dat zeide ik tegen Rika, en dat het me zoo speet dat ik ze haar niet kon laten zien, en wat denkt U dat ze zeide? Had ze dan voor mij meegebracht! Verbeeld U, ik heb mij dagen van te voren er op verheugd dat de roos zou opengaan, en nu denkt Rika dat ik die zoo maar voor haar afpluk.”

„En zou je dat zoo erg hebben gevonden?” vroeg Moeder.

„Om die roos af te plukken, ja zeker!”

„En ook om ze af te plukken voor een arm ziek meisje?”

„Maar Moeder, wat heeft ze nu aan die roos?”

„En wat heb jij er dan aan?”

Ja, daar wist Dora eigenlijk geen antwoord op te geven. Ze wist wel dat ze op het bezit van de roos hoogen prijs stelde, maar ze kon nu niet zoo goed zeggen wat ze bedoelde.

„Nu?” herhaalde Moeder, toen het antwoord uitbleef, „wat heb jij dan aan die roos?”

„Ik ben er zoo blij mee, Moeder.”

„En zou Rika er dan ook niet blij mee kunnen zijn?”

„Dat weet ik niet!” zeide Dora een beetje boos.

„Luister eens, kindje” zeide Moeder, „ga hier eens naast mij zitten. Rika is een arm meisje, zooals je weet. Vader en ik kunnen jou veel dingen geven, die Rika's ouders niet kunnen koopen, omdat ze er geen geld voor hebben. Nu is Rika ziek, en wij geven haar nu en dan wat vruchten, wat eieren, wat bouillon. Dat zijn allemaal dingen die jij zoo dikwijls krijgt en die Rika noodig heeft om beter te worden, maar

die haar ouders haar niet kunnen geven, al wilden ze nog zoo graag. Je hebt dus veel voor bij zoo'n arm meisje, niet waar? En als je nu weet, dat je haar met die roos zoo'n groot genoegen zoudt doen, zou je het dan erg vinden, ze haar te geven? Dat geloof ik niet."

"Nu, dan zal ik ze haar gaan brengen", zeide Dora, terwijl ze een beetje driftig opstond.

"Nee," zeide Moeder, "als je er boos om bent, of als je het alleen doet, omdat ik het je gezegd heb, dan heeft je geschenk geen waarde. Maar als je haar de bloemen vrijwillig geeft, als je haar die van harte gunt, dan pas heeft het waarde. Want de waarde zit niet in het geschenk, maar in de liefde van hem of haar, die het geschenk gaf. Als je dus gaarne de roos wilt afstaan, om Rika genoegen te doen en geen spijt ervan hebt, dan mag je haar brengen. Denk dus eerst nog eens na over hetgeen ik je gezegd heb en als je het dan morgen met mij eens bent, dan ga je haar morgenochtend, voor je naar school gaat, de roos brengen."

Moeder ging heen en Dora ging den tuin in, en dacht na.

't Was toch eigenlijk wel waar, wat Moeder gezegd had. Ze zou geen plezier meer hebben in de roos, nu ze wist, dat Rika haar zoo graag had. Moeder had gelijk, hoe onhartelijk was het van haar geweest om de roos niet dadelijk voor Rika te gaan halen. Wat zou ze er blij mee zijn! Wacht, ze zou Rika niet alleen de roos geven, maar den heelen pot. Eens even probeeren of ze hem uit den grond kon krijgen. O ja, dat ging best, er zaten nog twee knoppen aan ook, ze zouden vast uitkomen, als Rika de plant voor het open raam zette. Ze zou nu nog even aan Moeder vragen, den pot van buiten wat af te wasschen, want hij had in den grond gestaan en zat dus vol aarde. Hoe onvriendelijk was het toch van haar geweest, tegen Rika te zeggen, dat het zonde was de roos af te plukken, en erger nog, dat ze haar zelf liever hield. Ze schaamde er zich nu werkelijk over en had er erg spijt van. Die arme zieke Rika.

„Wat wil je nu met dien pot gaan doen, Dora?” vroeg Moeder, die juist uit de keuken kwam.

„Ik wilde u vragen hem van buiten af te wasschen, Moeder, en dan wil ik hem naar Rika brengen.”

„Je bent een lieve beste meid,” zeide Moeder, terwijl ze het meisje in de armen sloot, „en ik behoef je niet te vragen of je de roos graag aan Rika geeft en of je er geen spijt van hebt, nu je haar in plaats van de enkele bloem de heele plant geeft. Ga ze nu maar gauw wegbrengen!”

Het was nog een heele vracht voor Dora, want Rika woonde een minuut of tien van het huis harer ouders verwijderd, maar dat vond ze niets erg. Als ze moe was, ~~zou~~ ze den pot wel even neerzetten.

Eindelijk kwam ze bij de tuinmanswoning aan met een hoogroode kleur van inspanning. Juffrouw Pronk stond juist aan de deur.

„Maar Dora,” zeide ze, „waar kom je nu mee aansjouwen?”

„'t Is de roos voor Rika, is ze wakker?”

„Ja zeker, ze is wakker; wacht, laat ik den pot voor je dragen.”

„Nee juffrouw, dank u, dat kan ik zelf wel. Brengt u maar een schoteltje mee om hem op te zetten, want anders wordt de tafel misschien vuil.”

„Kijk eens Rika, wat ik voor je heb!”

Rika's oogen straalden van blijdschap, ze keek nu eens naar Dora en dan weer naar de roos.

„Laat me eens ruiken,” zeide ze, en ze stak het neusje in de roos, en kon maar niet genoeg krijgen van den liefelijken geur. Liefkoozend streek ze met haar handje langs de fijne blaadjes. „O, hoe heerlijk! Maar vind je het nu niet jammer om die mooie roos weg te geven? Je vindt het toch zoo zonde om haar af te plukken!”

„Ja, maar nu heb ik haar niet afgeplukt! Zoo aan den struik blijft ze langer mooi en zie je wel dat er nog twee knopjes aan zijn? Die zullen vast uitkomen, als je haar voor het open raam zet.”

„Maar vond je het dan niet jammer om haar te missen?” vroeg Rika weer, nog niet geheel zeker van de zaak.

„Welneen, ik vond het juist prettig om haar aan jou te geven, en ik kom zoo dikwijls bij je, dan kan ik haar toch zien, en ook de knopjes als ze uitkomen. En dan, ik heb immers nog meer plantjes in mijn tuin”, zeide ze vriendelijk, als om allen twijfel van de kleine zieke weg te nemen. „Nu ga ik naar huis, want Moeder zeide dat ik gauw terug moest komen, morgen kom ik weer eens naar de roos kijken. Dag Rika!”

„Dag Dora, dank je wel hoor!”

